

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10005/2023
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Дмитровић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3303/22 од 21.12.2022. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3303/22 од 21.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3303/22 од 21.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П 195/19 од 30.09.2022. године, ставом 1. изреке, утврђено је према туженом да је тужилац власник кат. парцеле .. КО ..., по култури пашњак 7. класе, површине 0.25,02ха, уписане у листу непокретности .. КО ..., што је тужени дужан признати и трпети упис тужиоца као власника предметне кат. парцеле у катастру непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 141.800,00 динара, што ако не учини у парционом року дугује законску затезну камату на износ трошкова од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 3303/22 од 21.12.2022. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Горњем Милановцу П 195/19 од 30.09.2022. године. Ставом II изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је утврђење права својине тужиоца на непокретности по основу уговора о поклону, у ситуацији када је поклонодавац након тога, такође уговором о поклону, истом непокретношћу располагао у корист другог лица – туженог. Одлука нижестепених судова о усвајању тужбеног захтев заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права и то примене начела морала, савесности и начела злоупотребе права и у складу је са постојећом судском праксом судова у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, да у ситуацији када је више лица закључило посебне правне послове ради стицања права својине на исту непокретност, раније савесни стицалац има јачи правни основ у односу на каснијег несавесног стицаоца, па и кад је касније несавесни стицалац исходовао упис права својине у јавну књигу и прибавио државину ствари. Не постоји ни потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе. Осим тога, ревизијским наводима о погрешној оцени доказа и погрешној оцени савесности тужиоца и туженог од стране суда, указује се на погрешно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и закључио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења права својине тужилац је поднео 19.04.2019. године, а означена вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору у коме вредност побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија недозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић